Ч. 133. Середа 30 (17) червня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Криза в Німеччині. — Социялісти против царских подорожий.

Кореспонденция „Centrum“ доносить, що однодушне поступоване славяньского союза захитане, позаяк деякі сторонництва, які входять в его склад, повзяли ухвали, не питаючи о згоду цілого союза. Молодочехи заявили ся в ухвалї за законом про повновласть, що викликало огірчене решти славяньских послів. Таку саму ухвалу повзяв полуднево славяньский союз. Найдальше пішли чеські хлїборобники, словеньский клюб і ґрупа Страньского, які внесли 57 наглих внесень, не просячи о позволене союза і не чекаючи на формальну ухвалу союза в справі дальшого становища супротив правительства. На засїданю мужів довіря союза не прийшло до ніякої ухвали над питанем, чи договор з Румунією належить поборювати обструкцию. По думці москвофілів, полудневих Славян і католицко народного сторонництва належало би понехати обструкцию а держати ся лише опозициї. Також „Slav. Corresp.“ стверджує, що однодушність не лучить вже сторонництв, приналежних до союза, тому єствоване славяньского союза само собою знищене. Формальні ухвали славяньского союза ще доси не запали. Бар. Еренталь візвав п. Шустершица на нараду, на якій без сумніву обговорювано справу договору з Румунією. В „N. fr. Presse“ помістив п. Шустершиц статю, в якій дає до пізнаня, що завдяки деяким уступкам правительства можна буде відступити від наглих внесень.

В суботу приняв цїсар Вільгельм, що перебуває в Кіль, канцлера Більова на авдиенциї. Канцлер просив цїсаря, щоби уділив єму сейчас відпустку, однак цїсар відновив его просьбі, причім заявив, що після однодушного пересьвідченя союзних правительств — скоре полагодженє фінансової реформи є житєвим питанєм для внутрішної полїтики, як неменше для становища держави на вні. Серед тих обставин цїсар не може вволити просьбі о відпустку, а не може оно стати ся скорше, поки праці около реформи державних фінансів не видадуть висліду позитивного і можливого до принятя для союзних правительств.

Заповіджені візити царя Николая по европейских столицях викликали в парляментах анґлїйскім, італїяньскім і шведскім демонстрациї зі сторони социял-демократичних фракций, котрі мимо протесту дотичних правительств зробили враженє на населенє. В анґлїйскім парляментї інтерпелював социялїст Торн, чи відомо правительству про зростаючу нехіть і ворожий настрій анґлїйского населеня супротив приїзду царя? Коли-ж державний секретар Ґрей відповів, що правительство бере на себе відвічальність за візиту, кликнули социялїсти, що цар дістане своє, колиб тілько приїхав. — Подібна демонстрация відбула ся в італїяньскім парляментї, де социялїст Морґарі заявив, що его партия прийме у відповідний спосіб деспота, що сплямив руки кровю власного народа. — Також в шведскім парляментї протестував социялїст Бронтінґ против візити царя. — Вкінци виконуючий комітет міжнародного социялїстичного бюра в Брукселї видав до пролетарияту відозву, в якій зазначує, що робітнича кляса не може глядїти на царскі подорожи як на звичайну акцию офіцияльної дипльоматиї і пригадав виступлене социялїстичних послів у шведскім та анґлїйскім парляментї.

Давно заповіджувана і довго проволїкана правительственна криза в Німеччині вибухла остаточно минувшого четверга при голосованю над предложенем про спадковий податок. То предложене, внесене правительством і боронене канцлером Більовом стало від самого початку каменем незгоди між поодинокими партиями правительственного бльоку і довело в резуль-

Каменолом.

З німецкого — Юрия Ґабеленца.

Лемницкий каменолом був глубокий. Краєм его в горі росли в суміш жовтий рокитник, кропива і рожева дівина. Всї висували ся так, як коли-б хотїли звідтам дивити ся в долину, а вже найдальше вихиляв ся корчик диких малин, бо запустив своє коріне добре між каміне і не бояв ся, що впаде звідтам в долину. Понад тим ломом, край зарослого лїсом узбіча, ішла крута, вузка стежка і не було ніякого поруча, яке би відділяло єї від глубокої пропасти.

Але Християнови Гемановиви було то байдуже. По правдї сказавши не любив він споглядати в долину та й не радо ходив сею дорогою. Але нинї він підпив собі, а то за кождий раз додавало єму відваги. Так отже плів ся він, покинувши гостинець, по стежці, бо хотів собі скоротити дорогу до села о кілька мінут. Господь знає, длячого єму нинї тоті мінути видавали ся дорожші, він бо так собі уладив своє житє, як би взагалї часу не було для него.

Стежка була гладка, засїяна сосновим четинем, а коріне лежало на ній мов маленькі греблї. На що то Господь Бог казав тому коріню рости якраз заєдно впоперек дороги? Геман кляв за кождий раз, коли своїми обцасами зачепив якраз об то коріне, а тодї затачуючись заїхав обома руками між черхате соснове галузє.

Над ломом він нараз пристанув, зловив ся липкого пенька молодої сосни, що росла над самим берегом і перехилив ся в долину. Там сторчали сїрі острокінчасті гранчки.

Чорти би зараз того вхопили, хто би тут впав. Можна би кости позбирати в хусточку, як би яка була, та занести до дому! Він, що правда, не мав хусточки і мусїв би їх позбирати хиба до кишенї.

Єго голова зробила ся якась тяжка, очи споглядали непевно, але єму так щось здавало ся — — — Там до чорта! Чи то таки так направду? Каміне там на долинї зачало хитати ся і нїби давити одно поміж друге, витягало свої сїрі писки в гору, закликало его якимись хрипливими голосами та наставляло руки до него, тягнуло его, таки тягнуло до себе! Чи мав пустити ся і скочити в долину? — — Нї, лїпше нї, хиба ще не нинї!

Оттакі гадки сували ся єму по голові. Зморщивши чоло відвернув він очи від глубини, а що беріг каменолома зачав нараз під ним хитати та й дерево хитало ся і ноги під ним хитали ся, відскочив він з напруженем всїх сил скоренько назад на стежку. Обернув ся задом до каменолома та побіг знов до лїса і в темну гущавину своїх гадок.

А тоті гадки були невеселї. На дармо набігав ся в місточку улицями від одного до другого, щоби роздобути тисяч корон, котрі аж до весни мусїв конче мати. Мельник випозичив єму і він мусїв їх конче мати. Як би їх не роздобув, то Мельник пустив би его на лїцитацию, і хату і тих кілька кусників поля пустив би на бубен.

Єго хату і цїле его майно: шафу з намальованими на ній червоними звіздками, що лишила ся єму ще по дїдови, стіл та скриню, що мав по своїй небіжцї жінцї, цинову коновочку на каву, горшки, топливо, яке з немалим трудом назбирав в лїсї, свинку в хлїві, канарка, ба навіть его люльку. Хто знає, може навіть і его люльку.

Як же то було страшно! Він гадав, що при горівцї все то забуде, то дарма. То все не сходило єму з гадки. Коли не роздобуде тих тисяч корон, то все так стане ся непремінно. Мельник не жартує та й так вже довго ждав на гроші і на проценти. Як би не той проклятий дощ, що від кількох недїль все підмив і сполокав, то було би може із жнива лишило ся яких сто корон, а то -- вода все знищила. Звідки взяти тих тисяч корон? Тих тисяч корон, тих тисяч корон?

Коли погадав собі на ті гроші, на своє нещастє, то серце єму корчево стискало ся і мозок ему в голові висихав, а чим більше о тім роздумував, тим труднїйше і тим більше безнадїйне все єму видавало ся. Хибаж на то жив він пятьдесять лїт, щоби тепер, коли він ще до того й окалїчів при розсаджуваню каміня в ломі, перенести ся до дому убогих? А той дім убогих то була хата, що подобала більше на стайню і вже трохи валила ся а хлопцї з села давно вже повибивали в ній вікна та й від коли люди запамятають, ніхто в ній не

тaтї до его розбитя, так що при голосованю над предложенєм станули против себе два табори: консерватисти і католицкий центр против, а лїберали, социялїсти, горстка вільноконсервативних і більшість економічного союза за предложенєм. Коли ж і Поляки прилучили ся до противників нового податку, осягнули они більшість 8 голосів (195 проти 187), котрими відкинено предложенє. Канцлер Більов, котрий недовго перед голосованєм заявив, що обстає при спадковім податку і не згодить ся на жаден инший, котрий би міг принести шкоду торговлї і промислови, вже навіть не чекав на вислід голосованя; єго повідомлено про те дома.

Коли зважити, що спадковий податок поставило союзне правительство як найважнїйшу точку своєї фінансової проґрами, та що з другого боку консервативно-клерикальна більшість з повною сьвідомостию того відкинула предложенє, то здасть ся, що канцлерови Більову оставав ся лиш один вихід: або димісия або розвязанє парляменту. Позаяк же голосованє не було вимірене против особи Більова — з виїмком польских голосів, що впали против него за его антипольску політику — то Більов, що правда, предложив цїсареви свою димісию, але не наставав на неї, тим більше, що кождий инший канцлер натрафив би на такі самі трудности як і він. Одиноким виходом з трудної ситуациї здавало ся проте розвязанє парляменту, та Більов не ужив его, але пішов на компроміси, хопившись пляну, котрий замість поваленого спадкового податку проєктує податок від дивіденди, і може числити на згоду консерватистів і национал лїбералів. Такий фінансовий плян міг би бути ухвалений ще в перших днях липня, як би не опозиция лїберальних партий, котрі заповідають від тепер, що фінансової реформи без спадкового податку ніяким чином не допустять до ухвали.

Новинки.

Львів, дня 29 го червня 1909.

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. Цїсаря Фердинанда, помершого в р. 1875 відбули ся вчера рано в катедрах всїх трех обрядів, а участь в них взяли представителї властий, молодїж шкільна і численна публичність. В лат. архикатедральнім костели відправив богослуженє Преосьв. епископ Бандурский. На богослуженю явив ся Є. Е. п. Намістник др Мих. Бобржиньский з урядниками Намістництва і Ради шкільної краєвої, ґенералїция з Є. Е. ґен. Шедлером на чолї і представителї всїх властий державних і автономічних. Молодїж всїх шкіл вільна була від науки вчерашного дня.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував в технїчній контроли в Галичинї контрольорів Ал. Савицкого і Ів. Станьковского старшими контрольорами. — П. Мінїстер судівництва іменував канцелярийного асесента Володимира Дзеровича у Відни начальником канцеляриї краєвого суду у Відни. — Мінїстерство торговлї іменувало концептових практикантів: Волод. Гловацкого, Ів. Вальхера і Дом. Мешора концепістами при галицкій дирекциї почт. — П. Намістник іменував ветеринаря пов. Петра Павликевича старшим ветеринарем пов., а асистента Стеф. Шварца ветеринарем повітовим.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла управителя почтового Кар. Рудельского з Заліщик до Горлиць.

† **Помер** Николай Городницкий, старший лїкар в Золочеві дня 25 с. м., в 47-ім роцї житя.

— **Дрібні вісти.** Деканом фільозофічного видїлу на львівскім унїверситетї вибраний на рік 1909/10 проф. др. Йосиф Нусбавм Гілярович. — Презес польского Кола др. Станислав Ґломбиньский приняв вибір ректора львівского унїверситету. — П. Мінїстер просьвіти посунув сего року перший раз до VIII кл. ранґи після постанов пенсийного закона з 1907 р. учителїв школи вправ в числї 83. Аванс обовязує вже від 1 липня сего року. — На почті в Грибові викрито крадіж грошевих листів з Америки, що надходили до околичних селян, і арештовано почтового слугу, підозріного о злодійство. — Між Хировом а Глубокою переїхав поїзд оногдашної ночи Сим. Кравса серед невідомих близше обставин. — В селї Волосянцї коло Сколього ударив грім в одну хату і спалив єї до тла.

— **Практичний курс** языка нїмецкого для молодїжи в рамени філїї Рус. Тов. педаґоґічного відбуде ся підчас ферий с. р. в Тернополи. Курс буде тревати від 15 липня до 1 вересня і буде обнимати два або три віддїли. На курс сей може бути принятий лише той, хто скінчив що найменше третю клясу шкіл народних, а на два вищі степенї ученики шкіл середних всїх кляс. Лекциї будуть відбуватись поденно і для кождого віддїлу осібно. Оплата за цїлий курс виносить лише 16 К. Зголошеня найпізнїйше до 3 липня с. р. принимає проф. Іван Борусовский, Тернопіль ул. Костюшка ч. 20 від 2—4 год. по полудни.

— **Огонь.** В місточку Тлусте коло Заліщик вибух дня 23 с. м. великий пожар і знищив около 50 домів, а між ними 35 християнських. Причиною нещастя було вуджене ковбас різником. 1 жид і жидовічка тяжко попекли ся. З пожару мало що дало ся уратувати.

— **Пожар в горах.** З Зеленої коло Надвірної доносять, що там згорів до тла ловецкий дім кн. Генрика Ліхтенштайна, що стояв самотно на „Зеленици“. Дім був замкнений і незаселений, тому огонь міг взяти ся лише з підпалу. З домом згоріло всьо урядженє з сїмох комнатах. Шкода виносить 15 тисяч корон і була обезпечена.

— **Улїпшенє стрільного оружия** при армії то ідея, яка в військових фаховців заставляє все до нових дослідів і проб. В послїднім часї виринула на дневний порядок справа зреформованя цїляня войсковим карабіном. Як звістно, при цїляню головну ролю відграє мушка (Korn), умiщена на кінци цівки. Ходить тепер о те, чи би замість дотеперішної кінчастої мушки не завести иншої форми, яка улекшувала би влучне схопленє цїли, особливо воякам меншої інтелїґенциї та проворности. Хто стріляв з войскового карабіна до означеної цїли, знає добре, як томить трудне схопленє тої цїли при помочи кінчастої мушки, як сконцентрованої треба до того уваги, та як вкінци знеохочують пересїчного вояка всякі неудачі его роботи. А звістно, від доброго стріляня головно зависить успіх воєнної операциї. З огляду на все те розважують тепер гадку заведеня замість дотеперішної кінчастої мушки якоїсь унїверсальнїйшої лекшої мушки, котра уможливляла би навіть найменше вправним стрільцям схоплювати цїль влучно. Іменно проектують мушку широку і гладку, на контрольній плитцї, уживану тепер в Швайцариї, країнї найлїпших стрільцїв на сьвітї. Така унїверсальна мушка редукує значно стріли в гору

мешкав. То була нора хиба лиш для миший та пауків.

Заким би до того прийшло, щоби єму все попродали, щоби єму забрали навіть его люльку і фляшку від горївки, то скорше би він кинув ся в той лїм і смерть би собі зробив. Таки так, радше в той лїм! Тодї була би й пора на то. Нинї ще нї, але тодї! —

Зачав падати дощ, поспадане на стежку соснове четинє зробило ся брунияве, з галузий дерев капала вода. Через стежку лїз жовтосорокатий ящур. Геман станув, підніс обцас і хотїв его розтолочити. Зразу не поцїлив, бо затолчував ся, але відтак опер ся правою рукою об пень і розтолочав зьвіряткови голову. Засьміяв ся тихцем сам до себе, рад з того, що убив ящура. Коли єму житє такі збитки робить, то длячого дурному ящурови має ся лїпше жити на сьвітї, коли з него преці лиш нужденне сотворінє.

Годинник на малій сільскій церковцї вибив якраз сему годину, коли він дійшов до перших хат. От тобі маєш! Був би й забув на вечер задзвонити. Христо Геман був бачите нічним сторожем. Місцеві господарі зробили его длятого нічним сторожем, що він був найбіднїйший в селї а то виходило дешевше платити єму двіста корон, як наймати якогось чужого, котрому крім того треба би ще давати якесь помешканє. А обовязком нічного сторожа було також дзвонити на вечер, коли вибила сема година. Длятого поспішив ся Геман так борзо як лиш міг до церковних дверий, виймив великий ключ з кишенї, всунув его наконець по довгих пробах щасливо в замок, отворив его і спотикаючись з великим стукотом, лїз по напів темних сходах на гору, аж наконець досягнув шнур від малого дзвона. Зараз по тім залунав по селу і лїсистій долинцї плачливий, слабий голос, котрий однак селяни любили. Він лунав їм при приходї на сей сьвіт, лунав підчас весїля і супровожав їх на тамтой сьвіт підчас походу на кладовище. Той сам голос чули вже родичі, діди й прадіди.

Геман сїпав нинї за шнур, мов би хотїв і бальки і дзвін з нима вирвати. Звичайно як пявиця не міг виміряти своєї сили а до того ще було єму й байдуже, що сточені червоточиною і звалені пілями поколїнних напів диких голубів та лиликів бальки скрипіли і трішали зі всїх боків. Єму було вже все одно, бо не міг роздобути тих тисяч корон. Коби він так міг був повішати всїх скупарів в місиї та й Мельника разом з ними на тім шнурі від дзвона!

З рухом повним злости і погорди пустив він нараз шнур, обтер собі розгріті руки об штани і держачись поруча, злїз знов сходами на долину.

Прийшовши до дому, розложив огонь, щоби загріти собі каву і сїв собі коло печи. Стара, туманувата Карлина, котра від того часу, коли єму померла его жінка, помагала вести господарство, варила їсти і годувала свинку, переходячи попри него лиш щось замуркотїла. Коли добачила знадї, що він пяний, то не зважала на него й на тілько, що на буру домашну кітку. Геман не мав сьмілости пожалувати ся їй на свою неудачу, бо коли ще виходив з дому, сказала она до него погірдливо: „Нічному сторожеви не дасть ніхто тисяч корон“. На що би ще тепер мала ґірчати єму цїлу справу своєю дурною балакниною.

Утомленими, блимаючими очима розглядав ся довкола себе. Онтам стояла шафа з вималюваними червоними звіздиками, там висїв тикотаючий годинник, котрого білу деревляну скринку украшали чотири намальовані рожі, там сьвітила ся цинова коновочка на каву, котрої він від часу смерти своєї жінки вже не уживав і лиш часами здоймав з полички, щоби єї піском вичистити, там стояли стіл, крісло і ліжко; нинї ще его власність, але відтак?

Відтак прийде екзекутник і все зафантує та все попродасть, щоби Мельникови і иншим вірителям помочи прийти до своїх гроший, особливо же Мельникови, у котрого гроший як сьмітя.

Та чи заберуть єму ще й его люльку? Геман стиснув єї добре зубами, як би бояв ся, щоби єму хтось єї не вирвав. Гадка о тім особливо его обурила і то так, що він аж голосно закляв. Нехай лиш спробують забирати єму его майно! Скорше побив би посуду та поломив і потовк на дрібні кусні шафу і крісло і годинник та вікна а відтак скочив би до лому. Нехай би они відтак пошукували собі на черепах та на поломаних дошках. Хто би що дав тодї за то ломоте?

Геман вдоволений з себе, зареготав ся. Єму подобала ся тота гадка, що своєю смертию насердив би селян. Міг би всїх назлостити, і Мельника, котрого позбавив би гроший і других, бо змусив би їх наймати нового сторожа нічного, котрого не дістали би дешево. Та й стара би злостила ся, бо она вже давно наставила ся на цинову коновочку і тї три синї порцеляновї філїжаночки в шафї а при тім певно ще крала у него каву і цукор. Як би его вже раз вхопило, то она би то собі добре попаматала.

(Дальше буде)

(Hochschüsse) і ліпше концентрує вистріли на острілюване місце. Поки-що роблять ся в такою мушкою (системи Кокотовича) на войскових стрільницях проби.

— **Василь Доманицкий,** відомий український письменник, висланий російским урядом за кордон замість зіслана в Сибір, тяжко хорий на грудну недугу вже другий рік перебуває в Закопанім. До послідного часу стан вдоровля хорого був такий, що він міг все таки невсипущо працювати на літературнім поли і часто заїздав до Львова в літературних справах та брав навіть живу участь в українськім просьвітно-економічнім конґресі. Тепер — як доносить „Діло" — стан здоровля В. Доманицкого о стілько погіршив ся що ему прийшло ся з приватного мешканя переїхати в санаторию дра Длуского, де зліг до ліжка і не в силі працювати.

— **Градова туча,** яка перетягнула минувшого четверга по полудни над всхідною Галичиною, наробила великої шкоди особливо в Рудеччині. Найбільше потерпіли громади Хлопи, Тулиголови, Малпа, Сосолів, Ясенів, Бучали, Литовки і Березець, де падав град величини курячого яйця майже три чверти години. В одній хвили поля стали ся одним озером. Землеплоди, які заповідали ся гарно, зовсім знищені. Капуста, бараболї, фасоля, кукуруда і біб — поломані, посічені і вбиті в землю. Збіжа так внищило, що місцями треба косити і переорювати. З гречки ані сліду. Град збитий густою масою лежав на полях ще другого дня, а замулені поля ще тепер стоять під водою. Буря поперевертала дерева з корінем, а град поубивав декуди чимало гусий. В громадах над берегами Днїстра, Верешиці і Стрвяжу виступила в додатку повінь і позаливала то, що недобив град. Поміч для населеня конечна, инакше грозить ему крайна нужда. — Великої шкоди наробив град того самого дня в Самбірщині. — Передвчера вечером коло 8 години перетягнула туча понад Любінцями о Стрийщині. Серед громів падав густий град і здаєсь мусів наробити шкоди на полях. — Дня 24 с. м. по полудни падав град і шаліла буря понад околицею Калуша і Станиславова. Землеплоди на полях і в огородах витовчені до тла. В Станиславові плили улицями справдішні ріки. Каварня „Габсбурґ" була залита водою. Між населенем навіщених градом околиць настала розпука, бо грозить ему голод.

— **Істория шпильки з перлою.** Якась робітниця найшла на елїзейских полях в Парижи шпильку з перлою і продала єї ювілерови за два франки. Той відпродав шпильку за 95 фр., потім дальше продано шпильку за 403 фр., потім за 960 фр., а вкінци набув шпильку з перлою льондоньский ювілер за 19.000 фр. Тимчасом шпилька коштувала 38.700 франків, а властитель єї слїдив за нею при помочи аґентів поліциї. Один з аґентів віднайшов шпильку в Льондонї і як зачав дальше слїдити, то дійшов аж до зарібниці, яка єї найшла була в Парижи.

— **Головний Виділ Тов. „Просьвіта"** у Львові відбув ся в маю с. р. чотири засіданя, на яких затверджено або відкинено по переведених дискусиях рішеня комісий, а кромі того полагоджувано важнїйші справи біжучі. І так ухвалено направити будинки в Милованю для Тов. „Вакацийних осель". Ухвалено уділити читальни в Вяцковичах позичку 80 К на закупно площі під будову читальнї. Філії в Самборі ухвалено підмогу 100 К на устроєнє фантової льотериї. Ц. к. судови в Бібрцї уділено дарові книжки для вязнів; даровано книжки IV-тій ґімназиї у Львові до читальнї учеників. На основане публичної бібліотеки в Перемишли вислано по одному примірникови своїх видань. Принято до відомости звіт делеґатів п. Білецкого і о. Лежогубского з загальних зборів читальнї на городецкім передмістю у Львові. Принято до відомости рішене комісиї артистичної, яка признала на розписаний конкурс проекту заголовного листу на Календар „Просьвіти" на р. 1910 премію за проект п. Коцкого з Сокаля, а п. Монастирскому і Левиньскому висказала похвали та закупила проект першого за 50, другого за 30 К Принято до відомости ухвалу конкурсової комісиї Михайлової премії, а) якою не признає ся премії нїякій з надісланих драм, а рішене з умотивуванем оголосити в часописах, б) віднести ся до фундатора в справі деяких конечних змін в акті фундацийнім, в) оголосити в як найкоротшім часї конкурс на дві премії 900 і 450 К. Начальникови канцеляриї п. А. Скородиньскому рішено дати осьмотижневу відпустку для поратованя здоровля і уділити 200 К субвенциї. На день 30. мая рішено скликати анкету статутарну в справі зміни статута Товариства.

— **Двайцять тисяч марок з дитиною.** В німецкім місточку Вайльбурґ заїхав недавно до тамошного одного заїзду елеґантний самоїзд, з котрого висіла також елеґантно убрана молода пара — мужчина і жінка. До заїзду казали знести невеликий закритий кіш, який лишили готелярови, кажучи, що з поворотом той кіш заберуть собі. Тимчасом незнакомі через довший час по кіш не вертали, а в кошику заворушилось щось живе. Перестрашений готеляр отворив обережно таємничий кіш і побачив в нїм кількамісячного гарного і елеґантно убраного хлопчину, що лежав на богатім білю. Готеляр доніс про те бурмістрови, а той оголосив в місті, що наколи хто схоче заняти ся найденим дитятем, щоби зголосив ся до поліциї. На то зголосила ся одна робітниця, яка взяла найденого хлопчину на виховане за невеликою оплатою, яку визначив їй маґістрат. Та якеж однак було єї здивоване і зависть инших, коли розбираючи дома дитину, знайшла на єї шиї шовковий мішочок, в якім було 20 тисяч марок паперами і лист поясняючий, що ся сума має бути власностию того, хто прийме ся виховати дитину.

Телеґрами.

Будапешт 29 червня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить: Др. Люкач прибув сюди вчера о год. 1-ій з полудня, відвідав міністер Кошута в міністерстві торговлї і представив ся яко муж довіря короля (homo regius). Обговорювано всї способи, які могли би довести кризу до розвязки і бажаня партиї независимости. Відтак Люкач відбув конференцию з виконним комітетом партиї независимости, а пізнїйше знов нараджував ся з Кошутом. Вечером конферував Люкач з бувшими міністрами Тисою і Кун Гедерварім.

Будапешт 19 червня. В кругах стоячих близько п. Люкача зачувати, що має він повновласть до переговорюваня в справі утвореня кабінету не лиш сторонництвом независимости, але також з політиками стоячими поза коаліциєю. Вигляди поводженя Люкача в переговорах веденних з сторонництвом независимости дуже малі.

Штокгольм 29 червня. В честь царскої пари відбув ся в королївскім замку обід. Оба монархи виголосили тоасти.

Штокгольм 29 червня. Вчера в полудне відбуло ся свідане на покладі „Стандарта". Но годині 4 ій цар від'їхав, а шведска королївска пара вернула до замку.

Льондон 29 червня. Часописи приносять вісти, що в перскім містї Мешед усунено перскі власти, а заступлено їх російскими. В пятницю по битві з козаками, перский ґубернатор зложив уряд і схоронив ся в російскім консуляті. Мешед і околиця в руках російских войск.

Полтава 29 червня. Арештованя і ревізиї в Полтаві і околици з причини наміреного приїзду царя тревають дальше. Після послїдних вістий, до Полтави приїде цар сам, без цариці.

— **Конкурс.** Комітет бурси Руск. Товариства педаґоґічного імени кардинала С. Сембратовича у Львові, при ул. Крижовій ч. 65, розписує отсим конкурс на приняте питомців до бурси Товариства на рік шк. 1909/10. Приймати ся будуть ученики ґімназияльні, сини членів руского Тов. педаґ. **Услівя принятя:** 1) Батько (опікун) мусить бути членом Руского Тов а педаґоґічного. — 2) Кождий питомець мусить бути зовсім здоровий, що потвердять оглядини лїкарскі з початком шкільного року. — 3) Комітет бурси прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи дають повну запоруку, що они скінчать ґімназию. Першеньство мають відзначаючі ученики. — 4) Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори, найменше 24 К місячно. З сеї вижжи можуть користати ученики відзначаючі, ученики, що будуть цензорами і сї, що будуть брати участь в хорах. — 5) Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лїкаря, купіль і праня в сумі 12 К. До подання о приняте долучити треба: 1) Сьвідоцтво шкільне петента з послїдного півроку. — 2) Заяву, в котрій батько (опікун) ученика з'обовяже ся виразно умовлену суму за поміщене сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити. — 3) Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся в 8 пар біля, 4 простирала на сінник, 4 під колдру, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарпиток, 4 ручники, сінник (1.80 м. довгий і 0.80 м. широкий), подушку, колдру і коцик до накриваня, 2 порядні мундурки, плащ і 2 пари обуви. З'ужиті протягом року річи обовязаний питомець доповнити. Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами назвиска, а відтак числом визначеним Управою бурси. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед Управою, що все потрібне має, а коли не було би все в порядку, може наразити ся на не приняте в послїдній хвили. Питомцям не буде вільно мати поза бурсою жадного заняття, лише у виїмкових случаях лекциї за дозволом Управи.

Подання кождого петента з окрема адресувати так: „Управа бурси руского Товариства педаґоґічного ім. кард. С. Сембратовича у Львові, ул. Крижова ч. 65." Подання вносити найдальше до 30. червня 1909. Комітет прийме також учеників, що мають здавати вступний іспит до I. кляси. Всї бувші питомці мають внести опять подання.

Надіслано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).